31. இலக்கிய நோக்கு

சித்தர் இலக்கியத்தைத் தத்துவக் கண்கொண்டு பார்த்து, அறிவியல் முறையிலே பல தலைப்புக்களில் ஆராய்ந்தோம். இனி, இவற்றை இலக்கியக் கண்கொண்டு பார்க்கும்போது நமக்கு எத்தகைய அனுபவம் உண்டாகிறது என்பதைக் காணவேண்டும்.

'Reading At Random' என்று ஓர் இலக்கிய நுகர்ச்சிமுறை சொல்லுவார்கள். அதாவது அங்கங்கே எடுத்துச் சுவைப்பது என்பதாகும். ஆங்கிலத்தில் இந்தத் தலைப்போடு ஒரு பூந்துணர்ப் புத்தகமே வெளிவந்துள்ளது! அம்முறையிலே சித்தர்களின் பாடல் களிலே தொகை செய்யப்பட்ட திரட்டுக்களிலிருந்தும், கோவை என்ற தொகுப்புக்களிலிருந்தும் சில கவிதைகளை இலக்கிய நோக்கிலே அணுகலாம். பின்வரும் பாடல்கள் அங்குமிங்குமாக எடுக்கப் பெற்றவை:

அன்பினுள் ளான்புறத் தானுட லாயுளான்
முன்பினுள் ளான்முனி வர்க்கும் பிரானவன்
அன்பினுள் ளாகி யமரு மரும்பொருள்
அன்பினுள் ளார்க்கே யணைதுணை யாமே

சித்தர்களின் பாடல்களிலுள்ள வகைமுறைகள் பலவாம். சூத்திரம் போன்று தத்துவங்களைச் சொல்வது ஒருமுறை. ஆதியும் அந்தமும் அற்ற பரம்பொருளின் இலக்கணங்களைப் பகுத்தறிவுக் கண்கொண்டு வரையறை செய்து பாடுவது இன்னொரு முறை. இந்த இரண்டும் தனிரப் பக்தர்களுக்குரிய வழிபாட்டு முறையிலே, எல்லையற்ற பரம்பொருளுக்கு ஓர் உருவம் தந்து, அந்த உருவ அமைப்பின் எழில்நலன்களை எடுத்துக் கூறுவது இன்னொரு முறை.

பொதுவாக அருவ நிலையிலே எல்லையற்ற பரம்பொருளை இயம்புவதே சித்தர் பாடல்களின் தனிப்பண்பு என்பது உண்மையா யினும், இந்தப் பாடல்களின் நெறிமுறைகளிலே இன்னும் பலவகைகள் இருக்கின்றன என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்ற பொதுவகையான பாடல்கள் திருமூலரால் அருளப்பட்டுள்ளன. அத்தகைய பாடல்களில் ஒன்றே மேலே கண்ட திருமந்திரம்.

அறிவினால் காணமுடியாத இறைவனை, அன்பினால் காணமுடியும் என்பது பக்திநெறியாகும். உயர்வுக்கு உயர்வாகிய இறைவன் எளிமைக்கு எளிமையாக எழுந்தருளிவந்து அன்பினுள் அகப்படுகிறான் என்ற தன்மையை, எல்லா ஆழ்வார்களும் நாயன்மார் களும் பாடியுள்ளார்கள். அந்த வகையிலே பழமைக்குப் பழமை

யாகிய பரம்பொருள் அன்பினுள் வந்து அமர்ந்துகொள்கிறது என்ற எளிவந்த தன்மையை எடுத்துக் கூறுகிறது இந்தப் பாடல்.

* * *

மனத்தி லெழுகின்ற மாய நன்னாடன்
நினைத்த தறிவ னெனில்தா னினைக்கிலர்
எனக்கிறை யன்பில னென்ப ரிறைவன்
பிழைக்கநின் றார்பக்கம் பேணிநின் றானே

இறைவனுடைய ஆற்றலின் தன்மை எப்படி இருக்கிறது என்றால், அவன் உள்ளத்துக்குள்ளேயே இருந்து 'கண்ணாம்பொத்தி' விளையாடுகிறான். மனம் என்பது ஒரு மாயமான தேசம் ஆகும். அது நல்ல தேசமும் ஆகும். அந்தத் தேசத்தை மாய நன்னாடு என்றே திருமூலர் அழைக்கிறார். அந்த நன்னாட்டிலே நல்லாட்சி செய்பவனே இறைவன். ஆனால் இறைவன் இருப்பதை இந்த மனம் உணர்ந்துகொள்வது இல்லை. எங்கோ ஒரு நாட்டுப் புறத்தில் இருப்பவனுக்கு நாட்டை ஆளுகின்ற தலைவனைத் தெரியாது. அவனை அவன் பார்த்ததுகூட இல்லை. அப்படி ஒரு தலைவன் இருந்து நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருக்கிறான் என்ற உண்மையே அவனுக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். அவனுக்குத் தெரியாது என்கிற காரணத்தினால் ஆளுபவன் இல்லை என்று ஆகிவிடுமா? ஆகிவிடாது.

அவ்வாறே மனம் என்ற தேசத்தை ஆளுகின்ற இறைவனும் தனது செங்கோல் முறையை நடாத்துகிறான். எங்கோ ஒரு மூலையில் ஏதோ ஒரு தவறு நடந்துவிட்டால், சட்டம் அல்லது ஒழுங்கு பிசகிவிட்டால், உடனே ஆட்சியின் நெறிமுறை வந்து அதைப் பேணுகிறது அல்லவா? அவ்வாறுதானே இறைவனுடைய ஆற்றலும் அமைந்திருக்கிறது. தவறு செய்கின்ற மக்களை வந்து பேணிக் காப்பதே அந்தத் தெய்வத்தின் மாபெரும் கருணையாகும் என்கிறார் முனிவர்.

* * *

மூலத் துவாரத்தை முக்கார மிட்டிரு
மேலைத் துவாரத்தின் மேன்மனம் வைத்திரு
வேலொத்த கண்ணை வெளியில் விழித்திரு
காலத்தை வெல்லுங் கருத்தது தானே

இந்தத் திருமந்திரப் பாடலிலே சீரிய சித்திக்குரிய ஒரு பெரிய வழியை யோகிகளுக்கெல்லாம் யோகியாகிய திருமூலர் உணர்த்துகிறார். ஒன்பது வாயில்கள் உள்ள இந்த உடம்பாகிய வீட்டிலே சில வாயில்களை அடைத்து விடுவதும், சில வாயில்களைத் திறந்து வைப்பதும், யோக முறையின்பாற்பட்டன. ஆசானின் நேர்முகப் பயிற்சியின் வாயிலாகவே இந்த இரகசியத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மூலவாசலை அடைத்துவிட்டு, மேலை வாசலைத் திறக்கின்ற உபாயத்தை ஒருவன் கற்றுக்கொண்டுவிட்டால், அவன் மரணமிலாப் பெருவாழ்வை அடைகிறான் என்று சித்தர்கள் கூறுகிறார்கள்.

காலனை வெல்லும் யோக இரகசியம் இதுவே. இந்த இரகசியத்தை எடுத்துச் சொல்லுகிறது இந்தத் திருமந்திரம்.

* * *

நிற்கின்ற போதே நிலையுடை யான்கழல்
கற்கின்ற செய்மின் கழிந்தறும் பாவங்கள்
சொற்குன்ற லின்றித் தொழுமின் தொழுதபின்
மற்றொன் றிலாத மணிவிளக் காமே

இந்த உடம்பு நன்றாக இருக்கும்போதே இந்த உடம்பைக் கொண்டு செய்யக்கூடிய அரிய யோக நெறிகளைக் கற்றுத் தேறவேண்டும். உடம்புக்கு நலிவு, முதுமை, நோய் ஏற்பட்டு விட்டால், அதன் பிறகு, இந்த உடம்பைக்கொண்டு செய்யவேண்டிய செயல்கள் பலன் தரமாட்டா. எனவே, இந்த உடம்பு நன்றாக இருக்கும்போதே, இறை ஆற்றலைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய கல்வி முறைகளைக் கற்று, உடம்பையும் செம்மையாக்கிக்கொண்டு, உள்ளத் திற்கும் உயிருக்கும் உறுதுணை தேடவேண்டும், என்ற இன்றியமை யாத தன்மையை இந்தப் பாடல் வற்புறுத்துகிறது.

* * *

பரிசன வேதி பரிசித்த தெல்லாம்
வரிசை தரும்பொன் வல்கையாகு மாபோற்
குருபரி சித்த குவலய மெல்லாம்
திரிமலந் தீர்ந்து சிவகதி யாமே

சித்தர்களுடைய இலக்கியத்தில் நம்மை மெய்சிலிர்க்க வைக்கின்ற பல கருத்துக்களிலே மிகமிக முக்கியமானது குருபக்தியாகும். 'ஆசானின் பெருமை' என்னும் பகுதியிலே இதை விரிவாகப் பார்த்தோம்.

* * *

செழுந்தென்றல் அன்றில்இத் திங்கள் கங்குல்
திரைவீரை தீங்குழல் சேவின்மணி
எழுந்தின் றென்மேல் பகையாட வாடும்
எனைநீ நலிவதென் னேயென்னும்
அழுந்தா மகேந்திரத் தந்த ரப்புட்
கரசுக் கரசே அமரர்தனிக்
கொழுந்தே யென்னும் குணக்குன்றே யென்னுங்
குலாத்தில்லை அம்பலக் கூத்தனனயே

திருவிசைப்பா என்னும் அரிய தொகுப்பிலே நாயகா நாயகி பாவம் என்று அழைக்கப்படும் தலைவன் தலைவி நிலையிலிருந்து பாடப்பெற்ற அழகான் பாடல்கள் பல உள்ளன. அவற்றில் ஒன்றே மேலே உள்ள பாடல்!

வடமொழி இலக்கியத்தில் நாயகா நாயகி பாவம் என்று அழைக்கப்படுகிற காதல் இலக்கியம், பக்தி இலக்கியத்தின் ஓர் அழகான பகுதியாக அமைந்திருக்கிறது. தமிழ்மொழியிலும் இவ்வகையான காதல் இலக்கியம் பேரின்ப அனுபவத்திலிருந்து பல ஞானிகளால் பாடப்பெற்றுத் தமிழ்மொழிக்கு வளம் சேர்த்திருக்கிறது.

இத்தகைய பேரன்பை உள்ளடக்கிய காதற்பாடல்களிலே இரண்டு வகை உண்டு. பக்தன் தன்னைக் காதலியாகவும், இறைவனைக் காதலனாகவும் பாவித்துக் கொண்டு பாடப்பெறுகிற பாடல் ஒருவகை. இன்னொருவகை, பக்தன் தன்னைக் காதலனாகவும் இறைவனைக் காதலியாகவும் பாவித்துக்கொண்டு பாடப் பெறுகிற பாடலாகும். இந்த இரண்டு வகையான பாடல்களுமே சிற்றின்பக் காதற் பாடல்கள் போலவே அமைந்திருப்பினும், இவற்றின் அடிப்படை தெய்வக் காதல் அல்லது இறைபற்று என்பதாகும்.

மிகப் பழங்காலத்திலிருந்தே இவ்வகையில் எழுந்த பாடல்கள் பற்பலவாக வடமொழியைப் போன்று தமிழ்மொழியிலும் அழகோடு வழங்கிவருகின்றன. சங்க காலத்திலிருந்து இன்றுவரை இத்தகைய பாடல்மரபு தமிழர்களால் நன்கு பாதுகாக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆழ்வார்களும் நாயன்மார்களும் இந்த உத்தியைக் கையாண்டு, ஏராளமான பாடல்கள் அருளியிருக்கிறார்கள். இருபதாம் நூற்றாண்டு இலக்கியத்திலும் பாரதியாரின் கண்ணன் பாடல்கள் இந்தவகை இலக்கியத்தைச் சார்ந்தவை.

சித்தர் இலக்கியத்திலும் இவ்வகையான காதற் பாடல்கள் ஏராளமாக இருக்கின்றன. இலக்கியச் செம்மையோடு பாடப்பெற்ற சித்தர் இலக்கியத்தில் இந்தப் பாடல்களைக் காண்கிறோம். இவ்வாறே நாட்டுப்புறப் பாங்கில் இயற்றப்பட்டுள்ள சித்தர் இலக்கியத்திலும் இந்தக் காதற் பாடல்கள் பற்பலவாக உள்ளன.

ஒன்பதாம் திருமுறையில் வருகிற திருமாளிகைத் தேவரின் பாடலும் இவ்வகையான காதல் இலக்கியத்தைச் சார்ந்ததாகும். இதில் ஒரு மாறுபாடு என்னவென்றால், இந்தப் பாடலானது காதலியின் கூற்றாக அமையாமல், காதலியின் மனநிலையைத் தோழி அல்லது செவிலித்தாய் கூறுவதுபோல் அமைந்திருக்கிறது. இவ்வகையான பாடற்றுறையும் இந்த இலக்கியத்திலே உறுப்பாக அமைந்துள்ளது.

இறைவனிடத்திலே பேரன்பு கொண்டுள்ள பக்தனுடைய உள்ளம், அந்த இறை ஏக்கத்தினால் எத்தகைய அவதிக்கு உள்ளாகிறது என்பதைச் சித்திரிக்கிறது இந்தப் பாடல்.

காதலனையே நினைத்து நினைத்து உருகி வாடுகிற ஒரு தலைவியின் மனநிலை எப்படி இருக்குமோ, அப்படியே பக்தனாகிய காதலியின் மனநிலையும் இருக்கிறது என்பதை எடுத்துக்கூறுகிறது இந்தப் பாடல்.

தண்மை பொழிகின்ற வெண்ணிலவும் அனலாகக் காய்கிறது; பிரிவு என்ற வேதனைக்கு உள்ளான ஒரு தலைவிக்கு. இதுபோலவே இறைவனாகிய பரமாத்மாவைப் பிரிந்து வாடுகிற பக்தனாகிய

ஜீவாத்மாவின் நிலையும் வேதனைக்கு உள்ளாகிறது. இனிமை பொழிகின்ற அன்றில் என்ற பறவையின் ஒலியும் செவியைக் குத்துகிறது. தென்றல் இன்பத்தை உடம்பிலே பொழிவதற்குப் பதிலாக வெப்பத்தை மூட்டுகிறது. இயற்கையின் இனிய நுகர்ச்சிகள் அனைத்தும் பிரிவாற்றாமை என்ற வேதனையையே அதிகப்படுத்து கின்றன. காதல் என்ற இலக்கியத் துறையிலே இத்தகைய அமைப்பு கொண்ட பாடல்கள் பலவாக இருக்கின்றன. திருமாளிகைத் தேவரின் இந்தப் பக்திப் பாடலும் இறைவன் என்ற தலைவனை எண்ணி மருகுகிற பக்தன் என்ற தலைவியின் தாபத்தையும் வேதனையையும் இயற்கையின் சூழல் தருகின்ற துன்பத்தோடு இணைத்து இயம்புகிறது.

* * *

ஒளிவளர் விளக்கே உலப்பிலா வொன்றே
உணர்வுசூழ் கடந்ததோ ருணர்வே
தெளிவளர் பளிங்கின் திரள்மணிக் குன்றே
சித்தத்துள் திக்திக்குந் தேனே
அளிவளர் உள்ளத் தானந்தக் களியே
அம்பலம் ஆடரங் காக
வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந் தாயைத்
தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே

தனதனற் றோழா சங்கரா சூல
பாணியே தாணுவே சிவனே
கனகநற் றூணே கற்பகக் கொழுந்தே
கண்கள்மூன் றுடையதோர் கரும்பே
அனகனே குமர விநாயக சனக
அம்பலத் தமரசே கரனே
உன்கழல் இணையென் நெஞ்சினுள் இனிதாத்
தொண்டனேன் நுகருமா நுகரே

இந்த இரண்டு பாடல்களும் ஒன்பதாந் திருமுறையில் வருகின்ற திருமாளிகைத் தேவர் அருளிய இரண்டு அரிய படால்களாம்.

இந்த இரண்டு பாடல்களிலே திருமாளிகைத் தேவர் என்ற சித்தர் சிவமூர்த்தியை ஒளி வடிவிலே தியானம் செய்கிறார்; துதித்துப் பாடுகிறார். ஒளிவளர் விளக்கு என்றும், தெவிட்டாத ஆனந்தக் களி என்றும் எம்பெருமானை அழைக்கிறார் திருமாளிகைத் தேவர்.

சிதம்பரமாகிய ஞான ஆகாசத்திலே நடனம் செய்கின்ற தில்லைக் கூத்தனும் இந்தப் பரம்பொருள்தான். தில்லை என்பது வெளியிலுள்ள சிதம்பரம் மட்டுமே அல்லாமல், இந்த உடம்புக்குள் இருக்கின்ற சிதாகாசம் என்னும் ஞானப் பெருவெளியைக் குறிக்கின்றது.

வெளியிலே ஆடுகின்ற நடனமே இந்த உடம்புக்குள்ளும் நடை பெற்று வருகின்றது. 'பரவசம் தருகின்ற இந்தப் பேரானந்தக் கூத்தை அடியேன் எவ்வாறு வருணித்துச் சொல்வேன்' என்று தம்வசமிழந்து பாடுகிறார் மகான். "அந்த நடனத்தின் களிப்பெல்லாம் எவ்வாறு பாடுவது என்ற முறையையும் எனக்கு நீதான் கற்பிக்க வேண்டும்"

என்று இறைவனையே நோக்கி மனமுருகிப் பாடுகிறார் திருமாளிகைத் தேவர்.

அடுத்த பாடலில், திருமாளிகைத்தேவர் சிவபிரானை நோக்கி, அவனுடைய நடனத்தின் ஆனந்த பரவசத்தின் இயல்புகளை மேலும் மேலும் வியந்து கூறுகிறார். மூன்று கண் உடைய கரும்பு என்றும், தாணு என்றும் சிவபிரானை அழைக்கிறார். கரும்புக்குக் கண் என்பது அதனுடைய கணுக்களாகும். அந்தச் சொல்லைச் சிலேடையாகப் பயன்படுத்தி மூன்று கண்ணுடைய கரும்பு என்கிறார். இதன்பொருள் என்னவென்றால், இந்த உடம்புக்குள்ளே சிவதாண்டவம் நடைபெறுவதற்கு ஆதாரமாக அமைந்திருக்கின்ற மூன்று ஆற்றல்களும் மூன்று கண்களால் செயற்படுகின்றன என்பதே. அவையே சூரியன், சந்திரன், அக்கினி ஆகிய மூன்று கண்கள். இந்த மூன்று கண்களையும் வைத்துக் கொண்டு, பரம்பொருள் இந்த உடம்புக்குள்ளே நின்று களிநடனம் புரிகிறது. அந்த நடனம் இன்ப மயமாக இருப்பதால் கரும்பு போன்று தித்திக்கிறது. எனவே உடம்பினுள் நின்று தொழில் செய்கிற இந்தச் சிவனாகிய ஆனந்தக் கூத்தனை, மூன்று கண்ணுடைய கரும்பு என்று சித்தர் பாடுகிறார்.

தாணு என்றால் தானே தோன்றி, என்றும் அழியாமல் நிற்கின்ற, நிலைபேறான பொருள்! சிவன் தாய் தந்தையர் இல்லாமல் தானே தோன்றிய சுயம்பு ஆவான். அதோடு தாய் தந்தையரால் ஈன்றெடுக்கப் பெற்ற மற்ற உடல்களைப் போன்று அழிவு தனக்கு இல்லாத பொருள் சிவன்.

தாயின் கருவிலே தோன்றுகின்ற பொருள்கள் அனைத்தும் அழியக் கூடியவை. அந்தத் தாயையும் அந்தத் தந்தையையும் போன்ற இந்தச் சிசுவும் அழியக்கூடியதே. ஆனால் தாய் தந்தையரின்றித் தானே தோன்றிய பரம்பொருளாகிய சிவன் அழிவில்லாதவன். அவனைத் தாணு என்று அழைப்பது சித்தர்களின் மொழி வழக்காறு ஆகும்.

ஆதி இல்லாத கடவுள் என்பதன் பொருள், தாயின் வயிற்றில் தோன்றாத பரம்பொருள் என்பதாகும். அந்தம் இல்லாத பொருள் என்றால் மரணம் என்ற மறைவு இல்லாத நிலையான பொருள் என்று கருத்து. எனவே ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத பரம்பொருளைத் தானே தோன்றி என்றும், நிலையாக நிற்கக்கூடிய அந்த எம்பெருமானைத் தாணு என்றும் சித்தர்கள் அழைக்கிறார்கள். இந்த அழைப்புகள் அனைத்தையும் உள்ளத்தில் கொண்டு, திருமுறையாகிய பக்திப் பாடல்களிலே திருமாளிகைத்தேவர் என்ற மகான், தமது தோத்திரப் பாடலிலே பாடி, அந்தத் தோத்திரத்துக்குள்ளே சாத்திரக் கருத்துக் களையெல்லாம் அடக்கிச் சித்தர்களுக்கு உள்ள ஞானப் பாங்கிலே, இந்த அழகிய பாடல் அருளியிருக்கிறார்.

இந்தப் பாடல்களைப் போலவே ஒன்பதாந் திருமுறை என்று சைவத் திருமுறையிலுள்ள அரிய சித்தர் பாடல்களிலே திருமாளிகைத் தேவரின் பாடல்கள் ஞானப் பண்போடு கூடிய அரிய இலக்கியமாகும்.

* * *

முதற்சங்கு முழுதூட்டும்; மொய்குழலார் தம்மை
நடுச்சங்கம் நல்விலங்கு பூட்டும்—கடைச்சங்கம்
ஆம்போ தறுவுதும்; அம்மட்டோ இம்மட்டோ
நாம்பூமி வாழ்ந்த நலம்?

இந்தப் பாடல் பட்டினத்து அடிகள் தனிப்பாடல்களுள் ஒன்று.

சித்தர்கள் ஞான பரிபக்குவம் அடையவேண்டியதன் அவசியத்தை மக்களுக்கு அறிவுறுத்துவதற்காகவே சில உத்திகளைக் கடைப் பிடிப்பது உண்டு. இந்த மனித வாழ்க்கையின் நிலையாமையை உணர்த்தி, இத்தகைய நிலையாமையினூடு நிலைபேறு அடைவதற் குரிய வழி இருக்கிறது என்பதை அழுத்தமாக அவர்கள் சொல்வார் கள். இவ்வாறு அழுத்தம் கொடுப்பதற்காக, உடலின் நிலையாமையை யும் வாழ்வின் புன்மையையும் அவர்கள் வல்லமையோடு பாடுவார்கள். அப்படிப் பாடப்பெற்ற பாடல்களில் ஒன்றுதான் இது.

நம்முடைய வாழ்க்கையில் தமிழர்களுடைய மரபுப்படி மூன்று முறை சங்கு இடம்பெறுகிறது. முதலாவது சங்கு பால் ஊட்டுகிற சங்கு. தாயானவள் குழந்தைக்கு எப்படிப் பால் ஊட்டுகிறாள்? ஒரு காலம் வரை அமுதப்பால் ஊட்டுகிறாள். பின்னர்ச் சங்கிலே பாலை ஊற்றி மிகுந்த அன்போடு தனது குழந்தைக்கு ஊட்டுகிறாள் அவள். இந்தப் பால் ஊட்டும் சங்குதான் நமது வாழ்விலே நாம் சங்கோடு கொள்கிற முதலாவது தொடர்பு ஆகும். இதைத்தான் பட்டினத்து அடிகள் முதலாவது சங்கு அமுதூட்டும் என்கிறார்.

திருமண வேளையில் சங்கு ஒலிப்பது தமிழருடைய மரபாகும். சங்குவளையல்கள் மணமக்களுக்கு அணிவிப்பதும் பழந்தமிழர் வழக்கம். எனவே, இரண்டாவது முறை நாம் சங்கோடு தொடர்பு கொள்வது நமது திருமணக் காலத்தில்தான். இதையே பட்டினத்தடிகள் நடுச் சங்கம் மொய்குழலாராகிய பெண்களை நம்மோடு திருமண விலங்கிலே பூட்டுகிறது என்று திருநாண்பூட்டு என்ற மங்கலச் சடங்கைப் பாடுகிறார்.

இனி, நமது மனித வாழ்விலே மூன்றாவது முறை சங்கு எப்பொழுது ஒலிக்கிறது? இதுதான் மரணச்சங்கு. உடம்பைவிட்டு உயிர் பிரிந்த பிறகு, அந்த உடம்பைப் பற்பல சடங்குகளுக்கு உள்ளாக்கி எரியூட்டுகிறோம் அல்லவா, அல்லது புதைக்கிறோம் அல்லவா? அந்தச் சமயத்தில் ஒலிக்கின்ற சங்கு வாழ்வின் கடைசிச் சங்காகும். அதைத்தான் கடைச்சங்கு என்கிறார் பட்டினத்தடிகள்.

மூன்றுமுறை சங்கு ஒலிப்பதோடு, வாழ்வின் ஆரம்பத்திலிருந்து முடிவுவரை மனித வாழ்வின் ஆட்ட ஓட்டம் எழுந்து ஒடுங்கிவிடுகிறது. இந்த நிலையற்ற தன்மையைத்தான் அம்மட்டோ, இம்மட்டோ என்ற சொற்களினால் உருக்கத்தோடு பாடுகிறார் பட்டினத்தார்.

இத்தனை நிலையற்ற தன்மையுடைய இந்த மனித வாழ்விலே, கிடைக்கின்ற ஒருசில நாட்களை வீணான இச்சையிலே செலவழித்து விடாமல், நிலையான ஞானப்பேறு பெறுவதற்குரிய சாதனமாக இந்த உடம்பை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பேருண்மையை,

மனத்தில் ஆணி அடித்தாற்போல் உட்செலுத்துவதற்காக, இப்படி ஒரு சொற்சித்திரத்தை வரைந்து காட்டுகிறார் மாபெரும் சித்தராகிய பட்டினத்தடிகள்.

* * *

திருவெண்காட்டிற்கு அருகில் உள்ள நாங்கூர் என்ற ஊரில் தோன்றியவர் சேந்தனார். இவர் பட்டினத்தடிகளின் தலைமைக் கணக்கராக விளங்கினார். பட்டினத்தாரின் கட்டளைப்படி அவரது கருவூலத்தைத் திறந்து எல்லோரும் அவரவர் விரும்பியவண்ணம், அதில் உள்ள பொருள்களை அள்ளிக்கொள்ளுமாறு செய்தார். அதுபொழுது பட்டினத்தாரின் சுற்றத்தார்கள் சோழவேந்தனிடம் சென்று முறையிட்டனர். சோழ மன்னன் சேந்தனாரைச் சிறையிலிடும் படி ஆணை பிறப்பித்தான்.

மத்தளை தயிருண் டானும் மலர்மிசை மன்னினானும்
நித்தமும் தேடிக் காணா நிமலனே அமல மூர்த்தி
செய்த்தளைக் கயல்பாய் நாங்கூர்ச் சேந்தனை வேந்த னிட்ட
கைத்தளை நீக்கி என்முன் காட்டுவெண் காட்டு ளானே"

என்று பட்டினத்தார் இறைவனை வேண்டினார்.

சேந்தனார் பட்டினத்தாரின் அருளால் சிறையிலின்றும் விடுதலை பெற்றார் என்று வரலாறு கூறுகிறது. சித்தர் பாடல்களில் உள்ள மந்திர ஆற்றலுக்கு இந் நிகழ்ச்சி ஒரு சான்றாகும்.

இனி, இந்த வரலாற்று நாயகனாரான சேந்தனாரின் இலக்கியத் தைப் பார்ப்போம்.

கற்றவர் விழுங்கும் கற்பகக் கனியைக்
கரையிலாக் கருணைமா கடலை
மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை
மதிப்பவர் மனமணி விளக்கைச்
செற்றவர் புரங்கள் செற்றஎஞ் சிவனைத்
திருவீழி மிழலைவீற் றிருந்த
கொற்றவன் தன்னைக் கண்டுகண் டுள்ளங்
குளிரஎன் கண்குளிர்ந் தனவே

எண்ணில்பல் கோடி சேவடி முடிகள்
எண்ணில்பல் கோடிதிண் தோள்கள்
எண்ணில்பல் கோடி திருவுரு நாமம்
ஏற்கொள்முக் கண்முகம் இயல்பும்
எண்ணில்பல் கோடி எல்லைக்கப் பாலாய்
நின்றைஞ்ஞூற்று அந்தண ரேத்தும்
எண்ணில்பல் கோடி குணத்தர்ஏர் வீழி
யிவர்நம்மை ஆளுடை யாரே

சேந்தனார் என்ற சித்தருடைய பாடல்களும் ஒன்பதாம் திருமுறையிலே முக்கியமானதொரு இடத்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. இந்த மகானும் பல சித்திகள் செய்து, பேரின்ப அனுபவங்களிலே

திளைத்துச் சித்தர் என்ற இலக்கணத்திற்குச் சிறந்ததோர் இலக்கிய மாக வாழ்ந்தவர் ஆவார்.

திருவீழிமிழலையிலுள்ள எம்பெருமானைக் கண்டு கழிபேருவகை கொண்ட தனது ஆனந்த வெளியீட்டை இந்தப் பாடலிலே உள்ளம் பொங்கிய நிலையிலே காட்டுகிறார் சேந்தனார். எளிய சொற்கள்; படித்ததுமே பொருள் விளங்கக்கூடிய மென்மையான சொற்கள். திருவிசைப்பா என்ற தொகுப்பிலே சேர்வதற்குரிய இசைப்பண்பு நிறைந்த சொற்கள். இந்த அழகிய சொற்களால் இறைவனைக் கற்றவர்கள் விழுங்கக்கூடிய பழமாகவும், கடலாகவும், ஞான மில்லாத மக்களுக்குச் சற்றும் புலனாகாத மாணிக்கக் குன்றாகவும், புரிந்துகொள்பவர்களுடைய மனத்திலே ஒளிவீசக்கூடிய இரத்தின மணிவிளக்காகவும் எல்லாம், கண்டுகொண்டு, அந்த ஆனந்தப் பரவச நிலையிலே, சேந்தனாரின் பாடல்கள் வருகின்றன.

இறைவனுடைய எல்லையற்ற தன்மையை ஓவியமாக வரைந்து காட்டுகிறது இந்தப் பாடல். அவனுடைய உருவம் எங்குமாய் எல்லாமாய் விரிந்து பரந்து நிற்கிறது. மேகத்தின் பரப்பைப் போலவே அங்கங்களின் பரப்பும் அமைந்துள்ளன. அண்ட பிண்ட சராசரம் அனைத்தையும் தழுவிப் போர்த்தி நிற்கின்ற இந்த மாபெரும் உருவை, மாபெரும் சொற்களால் எடுத்து ஓதுகிறார், சேந்தனார் என்ற இசைஞானி. இந்த இரண்டு பாடல்களும் சித்தர் இலக்கியத்தைச் சார்ந்தவை என்றாலும் பக்தி இலக்கியத்தின் பான்மைகொண்டன வாய் மற்றத் துதிப்பாடல்களைப் போலவே அமைந்திருக்கின்றன. இவற்றை இங்கே நாம் ஆராய்வதன் நோக்கம் என்னவென்றால், உருவமற்ற நிலையிலே இறைவனை மனத்தினால் அருவமாகக் கண்டு வழிபடுகின்ற சித்தர்களும், அதே பரம்பொருளை உருவத்தாலும் கண்டு துதிக்கிறார்கள் என்ற உண்மையை எடுத்துக்காட்டவேதான்.

மாலுலா மனம்தந் தென்கையிற் சங்கம்
வவ்வினான் மலைமகள் மதலை
மேலுலாத் தேவர் குலமுழு தாளுங்
குமரவேள் வள்ளிதன் மணாளன்
சேலுலாக் கழனித் திருவிடைக் கழியில்
திருக்குரா நீழற்கீழ் நின்ற
வேலுலாந் தடக்கை வேந்தனென் சேந்தன்
என்னுமென் மெல்லிய லிவளே

என்பது திருவிடைக்கழித் திருவிசைப்பா ஆகும்.

இந்தப் பாடலை அருளிய சித்தர் சேந்தனார் முருகனுடைய பெயரையே தாங்கியவர் அல்லவா! இவர் முருகப் பெருமானுடைய மோகத்தில் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்த தலைவியாகத் தம்மைப் பாவித்துக்கொண்டு பாடுகிறார்.

முருகனைப் பற்றிய பாடல்கள் பதினோராந் திருமுறையில் வருகின்றன. எனினும் இங்கே ஒன்பதாம் திருமுறையில் சேந்தனே சேந்தனைப் பாடுவது ஒரு சிறப்பல்லவா!

பாட்டுக்கு வருவோம்:

இந்தப் பாடல் பேரின்பக் காதற்பாட்டு. இதன் துறை செவிலி கூற்றாகும். இந்தப் பதிகத்தின் இறுதிப் பாடலில் ஆசிரியரே இது செவிலி கூற்று என்பதனைக் குறிப்பிடுகிறார்.

கொழுந்திரள் வாயார் தாய்மொழி யாகத்
தூமொழி அமரர்கோ மகனைச்
செழுந்திரட் சோதி எசப்புறைச் சேந்தன்
வாய்ந்த சொல்

என்று சொல்கிறது இப் பதிகத்தின் இறுதிப் பாடல்.

மால் உலாம் மனம் என்று பாடுகிறாள் தலைவி. அதாவது மோக மயக்கு உள்ளத்தை மீண்டும் மீண்டும் சுற்றிச் சுழற்றுகிறது!

'மனம் தந்து' என்றே பழியையெல்லாம் தலைவன் தலையிலே போடுகிறாள் செவிலி!

தந்து என்றால் இப்படி ஒரு மனநிலையைத் தலைவிக்கு உண்டாக்கி எனப் பொருள் பெறும்.

'வளைகவர்தல்' என்ற தொன்மையான காதல் வெளியீட்டுப் பாங்கிலே சித்தர் இந்தப் பாடலைத் தருகிறார். சங்கம் என்பது சங்கு வளையல்களை!

வளையல்களைக் கவர்ந்தான், வவ்வினான் என்று குற்றம் சாட்டு கிறாள் செவிலி, சேந்தன்மீது!

முருகன் என்றால் அவன் தேவ சேனாபதி அல்லவா! இந்த நிலையையே மேல் உலாவுகிற தேவர்குலம் முழுவதையும், வானவர்கள் குலம் முழுவதையும், ஆளுகின்ற தலைவன் என்று பாடுகிறார்.

குரா என்பது திருவிடைக்கழியின் தலத்து மரமாகும். திருக்குரா மரத்தின் நிழலில் வேலேந்திய கையனாக நிற்கிற வேந்தனாகிய சேந்தன் என்று அந்தக் குற்றவாளியின் பெயரைச் சொல்லிக் குற்றம் சாட்டுகிறாள் என் மகள்—என்பதாகச் செவிலி கூறுகிறாள்.

முருகனை மலைமகள் மகன், மலைமகள் மதலை என்று இந்தப் பாடல் குறிப்பதொடு, வள்ளி தன் மணாளன் என்றும் சுட்டுகிறது.

சேந்தன் என்று பெயரை மட்டும் சொல்லியதோடு நிறுத்த வில்லை காதலி! "என் சேந்தன்" என்று சொந்தம் கொண்டாடு கிறாள்!

காதலின் மிகுதியும், மால் உலாவுகிற அந்த மனத்தின் நிலையும் எழிலோடு இந்தப் பாடலிலே செவிலியினால் நன்கு சித்தரிக்கப் பெறுகின்றன.

அகத்துறைப் பாடல்களிலே தலைவன்—தலைவி பற்றிய பாடல் களின் அமைப்பிலேயே இந்தப் பாடலும் வருகிறது. எனினும் இக் காதல் தெய்வக் காதல் என்பதும், காதலைத் தந்த தலைவன் முருகன் என்பதும், பாடலை இயற்றியவர் ஒரு சித்தர் என்பதும், நினைவிலே கொண்டு இந்தத் திருமுறைப் பாடலைப் பார்க்கவேண்டும்.

* * *

இவ்வரும் பிறவிப் பௌவநீர் நீந்தும்
ஏழையேற் கென்னுடன் பிறந்த
ஐவரும் பகையே யார்துணை யென்றால்
அஞ்சலென் றருள்செய்வான் கோயில்
கைவரும் பழனங் குழைத்த செஞ்சாலிக்
கடைசியர் களைதரு நீலஞ்
செய்வரம் பரும்பு பெரும்பற்றப் புலியூர்த்
திருவளர் திருச்சிற்றம் பலமே.

கருவூர்ச்சித்தர் என்ற ஞானி தஞ்சைப் பெருவுடையார் கோயில் வரலாற்றோடு கலந்து திகழ்பவர்.

இந்த மாபெரும் மகான், பக்தனுடைய சரியை கிரியை நிலையிலும் நின்றுகொண்டு, இறைவனைத் துதித்துப் பாடியுள்ள பாடல்கள் ஒன்பதாந் திருமுறையிலே உள்ளன. அவற்றில் ஒன்றே மேலே உள்ளது.

மனிதப் பிறவிக்கு உய்வாக அமைவது தெய்வத்தின் திருவடிகளே. அந்தத் திருவடிகளை அடையவிடாமல் தடுப்பன, இந்த உடம்புக் குள்ளேயே நின்று இடையூறு செய்கின்ற ஐம்புலப் பகைவர்களாம். இந்த முரண்பாட்டு நிலையைக் கருவூர்த் தேவரின் இந்தப் பாடல் எடுத்துக் கூறுகிறது. நம்முடனேயே பிறந்து நம் உடலிலேயே வசித்து வருகிற ஐம்புலனும் நமக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட ஐம்பகைவர்கள் ஆவார் கள். இவர்களோடு இணைந்து நமக்கு உற்ற துணையாக இருப்பது எது? இறைவனுடைய மலர்ப்பாதமே யாகும். இந்தக் கருத்தைத் கூத்தனாகிய நடராசரோடு இதயத்தை இணைத்துக்கொண்டு பாடு கிறார் கருவூர்ச்சித்தர்.

* * *

மேவுமென்கை லாயபரம் பரையா மானா
வெறுகோடி ரிடிகளுக்கு முபதே சித்தார்;
மேவுமென்று சித்தரிலே யனேகங் கோடி
மேருவிலே யிருந்தார்க்கு முபதே சித்தார்;
மேவுமென்றென் னோடு பதினாறு பேர்க்கு
விளங்கியவர் புதம்பிடிக்க வுபதே சித்தார்;
மேவுமென்றே யெழுவருடன் திருமூ லர்க்கு
விளம்பினார் மெய்ஞ்ஞானம் விளம்பி னாரே

இந்தப் பாடல் செவிவழி வருகின்ற சித்தர்களின் வரலாற்றில் ஒரு சிறு பகுதியை எடுத்துச் சொல்கிறது. இதுபோன்ற பல பாடல்களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும்பொழுது சித்தர்களின் மரபு வகையும் தொகையும் விரிந்து எத்தனை மாட்சி உடையன என்பது புலனாகும்.

இமய மலையிலிருந்து பொதிகை மலைவரை பலநூறு ஆண்டு களாக எத்தனையோ பல சித்தர்கள், வனங்களிலும், குகைகளிலும், மலை முகடுகளிலும், அலைந்து திரிந்து தவம்செய்து, பல பேருண்மை களைக் கண்டு, மாணவர்களுக்குக் கற்பித்துச் செவிவழியாக வழங்கி, ஏடுகளிலே வழங்கி நமக்கு இலக்கியமாகத் தந்திருக்கிறார்கள்.

இந்தச் சித்த பரம்பரையிலே மிகவும் முக்கியமான ஒரு சிலருள் திருமூலர் என்ற மகான் மிகவும் முக்கியமான இடத்தைப் பெறுகிறார்.

இவரைப் போலவே அகத்தியர் போன்ற இன்னும் சில சித்தர்களும் தாங்கள் வாழ்ந்து கண்ட அனுபவங்களையெல்லாம், தங்கள் வம்சங்களாகிய மாணவர்களுக்கு எடுத்துக் கற்பித்து, இந்த ஞானப் பெரும்பேறு முறிவின்றி நிலையாக வளர்ந்தோங்க வேண்டும் என்ற அரிய பெரிய நோக்கத்துடன், பல யோக முறைகளைத் தங்கள் வழிச் சொத்தாக விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். இந்தச் சித்தர் மரபாகிய வழிமுறையை ஓரளவு கோடிட்டுக் காட்டுகிறது மேலே கண்ட பாடல்.

பதினெண் சித்தர்களும் தங்களுடைய நூலில் இவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய வம்ச பரம்பரையைப் பற்றி அவை யடக்கமாகிய முன்னுரையிலே பாடியிருக்கிறார்கள். திருமூலரும் தாம் இயற்றிய திருமந்திரத் தொடக்கத்திலே நந்தி பெருமானிடமிருந்து தாம் ஞானம் பெற்றதையும், தம்மோடு மாணவர்களாக வேறு சில சித்தர்களும் ஞானம் பயின்றதையும், எடுத்துக் கூறுகிறார்.

சித்தர்கள் தங்கள் நூல்களைத் தொடங்குவதற்கு முன்னதாக தமது குருநாதனுக்கு வணக்கம் செலுத்துவதோடு, அந்தக் குருநாதர் எந்த வழியிலே தோன்றி வந்தவர் என்பதையும் கூறி, இந்த ஞான வம்சமானது எவ்வளவு பழமையானதும், ஆசான் சீடன் என்ற மரபிலே இடையீடு இன்றி வந்துகொண்டிருப்பதுமான ஞான வழிமுறை என்பதையும் கூறுவர். இன்னும் சொல்லப்போனால் திருக்கயிலாய பரம்பரை என்று அழைக்கப் பெறுகின்ற நமது தமிழகத்தின் மடாலயங்களின் வரலாறும் இதுவேயாகும்.

உலகின் பல நாடுகளிலும் உள்ள ஞான பீடங்களிலே ஒவ்வொன்றும் இத்தகைய நீண்ட நெடும் வரலாற்றுக்கு உரியதாம்.

இதன் நுட்பம் என்னவென்றால், ஒரு பேருண்மையானது தொடக்கத்திலே ஒரு மாபெரும் ஞானியினால் கண்டுபிடிக்கப்பெற்று, அவரோடு உடன்பயின்ற மாணவர்களால் ஒப்புநோக்கப்பெற்று, பிறகு அந்த அனுபவ ஞானமானது மாணவர்களுக்கு விளக்கப்பெற்று, அவரவர் தங்கள் தங்கள் பயிற்சியினாலும், அறிவுக் கூர்மையோடு இணைந்த ஆற்றலினாலும், இந்த ஞானத்தை எவ்வாறெல்லாம் வளர்த்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த முன்னுரை எடுத்துச் சொல்கின்றது. இவ்வாறு வரலாற்றை முதலிலே கூறினால்தான், பின்வரும் பொருளுக்குச் சான்று அமைகின்றது. அதோடு இந்த நூலைப் படிக்கும் ஒரு புதிய மாணவன், தான் படிக்கப்போகும் ஞானமானது இன்று நேற்று ஏற்பட்டதில்லை என்பதையும், நீண்ட நெடுங்காலமாகப் பழக்கத்திலும் பயிற்சியிலும் இருந்துவருகின்ற ஓர் அரும்பெருஞ் செல்வம் என்பதையும், தெளிந்துணர்ந்து கொள்கிறான். அதன்பிறகு நூலுக்குள்ளே புகும்போது அந்த நூலைப் படிப்பதற்கு வேண்டிய ஆர்வமும், அச்சத்தோடு கூடிய அக்கறையும் அவனுக்கு ஏற்படுகின்றன. எனவே இந்த அனுபவ ஞான நூல் எத்தகைய ஆதாரங்களோடு கூடிய நூல் என்பதையும், எப்படிப் பலராலும் பல காலத்திலும் இந்த உண்மைகள் சோதித்துச் சோதித்துச் செம்மை பெற்றவை என்பதையும் குரு பாரம்பரியம் என்ற பகுதி கண்கூடாகப் புலனாக்கும்.

* * *

வாசியென்றும் மவுனமென்றும் இரண்டும் வித்தை
மகத்தான சாம்பவியே சரியும் ரண்டு
தேசியென்றால் யோகத்துக் காதி வித்தை
திறமான மவுனமென்றால் ஞான வித்தை
மாசியென்ற மனமுடைந்தா லிரண்டு மாகா;
மருவிடின்றே அறிவறிந்தா லிரண்டு மாகும்;
தூசியென்ற வெளியல்லோ அண்ட வீதி
சொக்காமல் பரிகொண்டே ஆக்கி யேறே

சித்தர்களுடைய ஆன்மப் பயிற்சியிலே ஒலியோகம் என்ற நாதப் பயிற்சியும் ஒளியோகம் என்ற ஞானக் கண்பார்வைப் பயிற்சியும் முக்கியமான இரண்டு முறைகள் என்பதை முன்னர் பார்த்துள்ளோம். இந்த இரண்டு பயிற்சிகளாகிய ஒலிக்கும் ஒளிக்கும் ஆதாரமாக அமைந்துள்ள வழிமுறைகள், சிற்சில மரபுகளுடன் அந்தந்தச் சித்தர்களின் உபதேச முறைக்கு ஏற்ப வழங்கிவருகின்றன. இந்த வழிமுறைகள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து பார்த்தோமானால், வாசி என்கிற சுவாசப் பயிற்சியும், மௌனம் என்கிற அகக்கரணப் பயிற்சியும், பல சித்தர்களாலும் மிகவும் சிறப்பாகப் போற்றப் படுவதைக் காண்கிறோம். மேலேயுள்ள பாடலிலே வாசி என்கிற சுவாசப் பயிற்சியையும் மோனம் என்கிற ஐம்புல ஒடுக்கத்தையும் இந்த மகான், சித்தர்களுக்குரிய ஞான மொழியிலே வெளியிட்டுள்ளார்.

இந்தப் பயிற்சிகள் அனைத்துமே ஆசானுடைய நேர்முகப் பார்வையினால் பயிலவேண்டிய அனுபவக் கல்வி என்பதனால், இந்த வாசி யோகத்தைப் பற்றியும், பிற பயிற்சிகள் பற்றியும் வார்த்தைகளினால் விரிவாகச் சொல்லாமல், குருவின்மூலம் நேரிலே தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய உபதேச முறைகள் என்று ஞானிகள் அறுதியிட்டுச் சொல்லிவிடுவார்கள்.

இவ்வாறு சொல்வதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று, நேர்முகமாக இந்த முறைகளைத் தெரிந்து கொள்வதன்மூலம் ஐயம் திரிபுக்கு இடமில்லை. இந்த உடம்பிலுள்ள ஆதார மையங்கள் தொட்டுக் காட்டப்பெறுகின்றன. இது மிகவும் முக்கியமானதும் முதன்மையான காரணமுமாகும். இரண்டாவது காரணம் என்னவென்றால், ஒரு ஞானி மாணவனுக்கு அவ்வப்போது சந்தேகங்கள் கிளம்பினால், தீர்த்துவைக்க இடமுண்டு அல்லவா! அப்படிச் சிக்கல்கள் ஏற்படும்போதெல்லாம் ஏட்டைப் புரட்டிப் பார்த்து அந்தச் சிக்கல்களிலிருந்து மாணவன் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ள இயலாது. குருவினிடம் நேர்முகமாகத் தனது ஐயங்களையும் சிக்கல்களையும் தெரிவித்தும், காண்பித்தும் எடுத்துக் கூறினால் அன்றி, அந்தத் தொல்லைகளிலிருந்து அவனுக்கு விடுதலை ஏற்படாது.

இந்த இரண்டு காரணங்களும் இத்தனை முக்கியமானவைகளாக இருப்பதால்தான் நுட்பமான இரகசியங்கள் தோன்றும்போது, சித்தர்கள் இவற்றின் விரிவுரைகளைக் குருவிடம் மாணவர்கள் நேரில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்துகிறார்கள்.

* * *

பிறந்ததையா இவ்வளவு மெங்கே யென்றால்
பெண்ணொருத்தி தூணதிலே நின்ற கோலம்
கறந்ததையா யிவ்வளவும் அந்த மாது
சூட்சமதே அல்லது வேறொன் றில்லை;
கறந்ததையா உலகமெல்லாம் காமப் பாலைக்
காலடியில் காக்கவைத்துச் சகல செந்தும்
இருந்ததையா இவ்வளவுஞ் செய்த மாது
எங்கென்றா லுன்னிடத்தி லிருந்தாள் கன்னி

இந்த மனித உடம்புக்குள்ளே இரண்டு ஆற்றல்கள் செயற்பட்டு வருகின்றன. ஒன்று ஆண்மை ஆற்றல்; மற்றொன்று பெண்மை ஆற்றல். பிறவியிலே ஆணாகப் பிறந்தாலும் சரி, பெண்ணாகப் பிறந்தாலும் சரி, ஒவ்வொருவருடைய உடம்புக்குள்ளும் இந்த இரண்டு ஆற்றல்களும் இணைந்தே தொழில் செய்யும். பெண்மையின் ஆற்றல் அதிகமாக இயங்குகின்ற உடம்பு பெண் உடம்பாகும். ஆண்மை ஆற்றல் அதிகமாக இயங்குகின்ற உடம்பு ஆடவனாக இயங்குகிறது. ஆனால் இரண்டு பாலுக்கும் இந்த இரண்டு ஆற்றல்கள் இணைந்தே இவற்றை இயக்கி வருகின்றன.

சூரியனிடம் இரண்டுவிதமான சக்தியைப் பார்க்கிறோம். ஒன்று, அவனுடைய ஒளிமயமான வடிவம். சூரியனுடைய வடிவம் ஒளிமயமாக இருப்பதால் அந்த வடிவம் நம்முடைய கண்ணுக்குப் புலனாகிறது. இந்த இயல்பான ஒளியின்மூலம் தன்னைத்தான் நமக்குக் காட்டிக்கொள்கின்றது அல்லவா! இனி அந்த ஒளி இன்னொரு பொருளிலே படும்போது அந்தப்பொருள் நமக்குப் புலனாகும்படி துணை செய்யும். சூரியனிலிருந்து புறப்படுகின்ற கதிர்களிலே இந்த உலகப் பொருள்கள் அனைத்தையும் நாம் காணும்படி நமக்குத் துணை செய்கின்ற, இந்த இரண்டாவது ஆற்றல் சக்தி என்று பெயர் பெறும். ஒளிமயமான சூரியனுடைய வடிவம் சிவனுடைய ஆற்றல். அதுவே சுவயம்பிரகாசம் என்றும் ஒளிமயம் என்றும் அழைக்கப்பெறுகிறது.

சூரியனுக்கு இவ்வாறு அமைந்துள்ள இரண்டு ஆற்றல்கள்; ஒன்று ஒளிமயம் என்றும், இன்னொன்று ஒளிதருகிற வெயில்மயம் என்றும் அழைக்கப் பெறுகின்றன. இவ்வாறே சிவ தத்துவம் என்பது சக்தி தத்துவத்தை இயக்குகின்ற மூல தத்துவமாக நம்முள் அமைந்து நிற்கிறது.

இந்த மனித உடம்புக்கு இயல்பான ஒரு வெப்பநிலை இருக்கிறது. ஆங்கில வைத்திய முறையிலே தொண்ணூற்று எட்டு டிகிரி வெப்பம் இருந்தால், அந்த உடம்பு தனது இயல்பான நிலையிலே இருக்கிறது என்று கூறுகிறோம். இந்த வெப்பநிலை உயர்ந்தாலும் நோய், தாழ்ந்தாலும் நோய். இந்த வெப்பநிலை என்பதுவே சக்தி தத்துவம். இந்த வெப்பநிலையை உடம்புக்கு அமைத்துக் கொடுத்து, அந்த அங்கி என்ற சூடு மிகாமலும் குறையாமலும் பாதுகாத்து வருகின்ற தத்துவத்திற்குச் சிவ தத்துவம் என்று பெயர். இந்த இரண்டு தத்துவங்களுக்கும் உள்ள ஆற்றலின் வேறுபாடுகளை மேலேயுள்ள பாடலிலே குறிப்பாகக் காட்டுகிறார் இந்த ஞானி.

* * *

பரத்திலே மணிபிறக்கும் மணியி னுள்ளே
பரம்நிற்கும் சுடர்வீசும் இப்பாற் கேளும்:
நிரத்திலே சடமதனில் யகாரங் காணும்
நிச்சயமாம் யகாரமதில் வகாரங் காணும்
வரத்திலே வகாரமதில் சிகாரங் காணும்
வரும்போலே சிகாரத்தில் மகாரங் காணும்
நரத்திலே மகாரத்தில் நகாரங் காணும்
நன்றாமப் பூமியப்போ பிறந்த தன்றே

இந்த மனித உடம்பு மந்திரத்தின் வடிவில் அமைந்ததாகும். சிவாயநம என்ற ஐந்து எழுத்துக்கள் இந்த உடம்பின் ஐந்து இடங்களில் நிற்பதாக சித்தர்கள் கண்டிருக்கிறார்கள். ஓம் என்ற ஓங்காரம் உச்சமான மையத்தில் இருப்பதாகவும், சிவாயநம என்ற ஐந்து எழுத்துக்கள் அதற்குக் கீழே முக்கியமான ஞான மையங்களில் அமைந்திருப்பதாகவும், இந்த உடலின் ஆன்ம நுட்பத்தை ஆராய்ந்து கண்டடைந்த முனிவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இந்த ஆறு மையங்களே ஆறு ஆதாரங்கள் என்று சித்தர்கள் இலக்கியங்களிலே கூறப்பெறுகின்றன. 'சி' என்ற எழுத்து 'வா' என்ற எழுத்து, 'ய' என்ற எழுத்து, 'ந' என்ற எழுத்து, 'ம' என்ற எழுத்து ஆகிய ஐந்தும் ஐந்து மையங்களில் நிற்கின்ற தன்மையை இந்தப் பாடல் வெளியிடுகிறது. இதுவே உடம்பிலுள்ள பஞ்சாக்கர மகிமை என்றும், ஐந்து எழுத்து இரகசியம் என்றும் சித்தர் இலக்கியத்தில் கூறப்பெறுகிறது.

* * *

இடப்பாக மிருந்தவளு மிவளே மூலம்
இருவருக்கும் நடுவான திவளே மூலம்
தொடக்காக நின்றவளு மிவளே மூலம்
சூட்சமெல்லாங் கற்றுணர்ந்த திவளே மூலம்
அடக்காக அடக்கத்துக் கிவளே மூலம்
ஐவருக்குங் குருமூல மாதி மூலம்
கடக்கோடி கற்பமதில் நின்ற மூலம்
கன்னியிவள் சிறுவாலைக் கன்னி தானே!"

இந்த உடம்புக்குள் இயங்குகின்ற சக்தி தத்துவத்தின் அடிப்படையை இந்தப் பாடல் அழகாக விளக்கம் செய்கிறது.

இந்த மனித உடம்பில் வலம், இடம் என்ற இரண்டு பகுதிகளில், இரண்டு விதமான ஆற்றல்கள் இயங்கிவருகின்றன. வலது கண், வலது தோள், வலது கை, வலது மார்பு, வலது கால் ஆகிய வலப்பாகம் முழுவதும் ஆண் ஆற்றல்; இடது கண், இடது தோள், இடது கை, இடது மார்பு, இடது கால் ஆகிய இடப்பாகம் முழுவதும் பெண்மை ஆற்றல். இந்த இரண்டுவித ஆற்றல்களும் ஆடவர் பெண்டிர் ஆகிய எல்லா மனிதர்களுடைய உடம்புக்கும் பொதுவானவை.

வலப்பாகத்தைச் சூரியன் என்றும், இடப்பாகத்தைச் சந்திரன் என்றும் சித்தர்கள் அழைப்பார்கள். இந்த இரண்டு பாகத்திற்கும் நடுவிலுள்ள பகுதியை அங்கி அல்லது நெருப்பு என்று அழைப்பார்கள்.